

ŽELIVÁČEK TÁBOR 2009

STAVBA

Tábor je třeba postavit, než přijedou děti. V pátek vedoucí vytahali podsady. V sobotu je za pomoci rodičů a dětí dají dohromady. V neděli a ve dnech před táborem se dodělává potřebné. Protože školní rok končí v úterý, na dodělání zbyl jeden den, tedy to je to čas od přivezení jídla až po doplnění papírů na záchody.

Úterý 30. června 2009 – Příjezd

Vysvědčení bylo v úterý 30. 6. 2009. Ti co se měli čím chlubit, se pochlubili a většina z nás někam vysvědčení uklidila. Pak je třeba přibalit to, o čem nemusí doma vědět.

I některé rodiče potěšilo, že se dál nemusí bavit o vysvědčení a někteří se těšili na nezvyklý klid doma bez dětí.

Ještě nás nakrmit, jen abychom neměli na táboře hlad a pomalu sebrali zavazadla a vzhůru do Lukavce.

Úterý 30. června 2009

Hmyzáci – Katka Novotná

Poslední školní zazvonění, vysvědčení nacpat rychle do tašky a hurá na prázdniny! Vyrážíme s cestovní kanceláří CK Lukavec na cestu kolem světa. Musíme ji stihnout v rekordním čase 18 ti dnů. Bude to náročné cestování, ale my to zvládneme, protože jsme už zběhlí cestovatelé a nechybí nám ani klobouk speciálně uzpůsobený na odhánění much a jiného úporného hmyzu, síťka na motýly, chlebník, mapa a samozřejmě nezbytný kompas.

Rovněž jsme vyzbrojení dobrou náladou, protože víme, že pro cestování je nejdůležitější. Pomáhá při každodenních věcech jako je bodnutí hmyzem, ale i ve vážných situacích, když nás například nečekaně přepadnou indiáni, či se nám ztratí zavazadla na tržišti.

Ani déšť nám nemůže zkazit náladu a my se pomalu proplétáme mezi kapkami deště a seznamujeme se s ostatními účastníky zájezdu. Je nás Hmyzáků celkem 32 a tak se musíme rozdělit na menší skupinky a to Čmeláci, Stonožky a Mravenci. A proč zrovna Hmyzáci? No protože jsme přece malé dětičky, ale zato pekelně energičtí a pracovití.

Lišky – Kačenka

Dneska jsme přijeli, a jakmile jsme dojeli, tak začalo pršet! Šly jsme do zadní místnosti, kde jsme hráli hry jako městečko Palermo atd. Pak jsme šli do úschovny a tam jsme se seznámili se zbytkem velkých oddílů. Večer jsme šli spát bez stahování vlajky.

Středa 1. července 2009

Hmyzáci

Jelikož jsme na táboře teprve první den, všichni byli probuzení již velmi brzo před oficiálním budíčkem. Takže vedoucí měli spoustu práce s vyháněním nás z teplých spacáčků a my si pak jen společně došli vyčistit zoubky a opláchnout obličej. Po vydatné snídani nás vzali na turistickou prohlídku tábora a okolí. Názorně nám předvedli, jak a co funguje.

V nedalekém lesíku jsme po první hře rozdupky zjistili, že si ještě moc nepamätujeme jména všech Hmyzáků, především nových přírůstků. Ono totiž zapikávat stylem: „10, 20 VÍM hmmm vlastně NEVÍM“...to moc nejde. A tak následovalo pár dalších seznamovacích her.

Vydali jsme se hlouběji do deštného pralesa, který byl skutečně mokrá od včerejšího deště a kůra stromů nám rozmáčela fáborky na škatulata batulata. Když jsme se dost vyběhali, samozřejmě byl čas svačiny a my odmítali běhat s prázdnými bříšky. Ale co si pro nás domorodci v pralesě nevymysleli. Oni nám tu svačinku schovali! Ale hlad byl silný hledač a my našli i ty, co byli pod mechem a v dutinách stromů.

Aby nás tak nožičky nebolely, pan Joe-Náš vyhlásil mírumilovnou soutěž o největší šišku. Nakonec nešlo o poklidnou soutěž, ale o veliký boj! Objevila se i řada podvodníků, kteří se snažili spojit dvě šišky dohromady, ale nakonec vyhrála Adélka Perovičová, za ní hned Deniska Smolová a Pavlínka Šílená.

Mezi Hmyzáky nastal opět rozruch, protože teď se pro změnu hrály molekuly. Vedoucím dalo zabrat vymýšlet čísla a tak se objevily i perličky typu „74“ a „0“ na kterou hned Natálka Holubová hbitě zareagovala: „Takže to nehraju, jo? Páč já jsem 1“. Místo molekul jsme teda raději motali ruce v Gordickém uzlu a zahráli evoluci, kdy nejrychlejší v proměně ze slepice na člověka byla Andulka Picková, Anetka Filáčková a Eliška Boudová. V odpoledních hodinách se všechny děti přesunuly do Královské Akademie Věd. Nikdo tam z přítomných lordů kupodivu nic nevynalézal, ale popíjeli v honosných šatech kafička a potahovali z drahých doutníků. Přitom diskutovali o urychlování spojení a stavění nových železnic po celém světě. Padlo také téma cestování kolem světa. Nejvíce se vyťahoval o svých schopnostech jistý pan Phileas Fogg, což vzbudilo v ostatních gentlemanech velké emoce a uzavřeli s ním sázku, že nedokáže již za 18 dní objet svět! Nám všem se ale jeho zanícení moc zamlouvalo, a tak jsme se přidali na jeho stranu, že náročnou cestu také zvládneme a sázku na dvacet tisíc liber mu pomůžeme vyhrát.

Z Královské Akademie Věd jsme všichni vyběhli, plní optimismu a šli si rychle balit zavazadla, neboť nám za 20 minut měl odjíždět vlak. Balení nebylo vůbec lehké. Nejprve proběhla kontrola toho, co máme na sobě. Družinky musely ze svých oblečení svázat co nejdelší provaz. A tak se vyťahovaly tkaničky od bot, kšandy se natahovaly. Ono smotávat malinké ponožky k sobě není vůbec jednoduché, a tak provazy od Hmyzáků se nedaly srovnávat s dlouhatánským od velkých holek, které použily i podprsenky. Z Hmyzáků vyhrálo družstvo Čmeláků.

Další úkol byl naopak oblékací. Museli jsme přinést během jedné minuty co nejvíce oblečení a do něj pak nasoukat jednoho z cestovatelů. Bezkonkurenčně nad všema ostatníma družinama včetně velkých dětí vyhrály Stonožky se svými 44 kusy oblečení. Dokázali to díky tomu, že navlékli Andulku Pickovou min. do 20 kusů Anety Filáčkových kalhotek. Pan rozhodčí měl co dělat, aby to vůbec správně spočítal, jak se u toho smál.

Tak kufry máme sbalené a my se vydali skrze přelidněné město směrem k nádraží. Ale co se nestalo! Nějaký zlý zloděj nám ukradl všechny naše zavazadla! Zkusili jsme nejprve obejít všechny místní trhovce, kteří jsou velice všímaví a poví i to, co neví. Byli velice hodní a za drobné úkoly (jako zahrát si s nima dámu, nebo zazpívat písničku) nám dali indicie, podle kterých se nám nakonec naše zavazadla podařilo najít ještě před příchodem obrovské bouře, která bohužel opozdila naši cestu z Anglie!

Hláška dne: „Tento tábor není moc luxusní...“ Eliška Boudová.

Lišky – Laura John

Budiček byl v 8:00. Po snídani jsme prošli celý tábor a okolí. Poté jsme hráli hry v „elku“, abychom se lépe poznali. Museli jsme uvolnit místo malým dětem a tak jsme se přesunuli před saunu. Tam jsme hráli hry jako například molekuly, kámen-nůžky-papír. Vrátili jsme se na oběd. Po poledním klidu bylo zahájení táborové hry. Poté se hráli dvě etapky. První etapka byla o tom, že jsme museli svázat do nejdelší provaz z oblečení, které jsme měli na sobě. U druhé jsme museli přinést co nejvíce oblečení na naši karimatku. Potom jsme na jednu z nás, v našem případě Lucku, navléknout co nejvíce vrstev oblečení. Naše skupina (ještěrky) měli 41. Později začalo pršet a tak jsme hráli s ostatními oddíly hry v úschovně. Mezitím byla večeře a spát jsme šli s večerkou.

Hmyzáci

Tak už jsme se nalodili a plujeme přes kanál La Manche na fregatě. To je ale nuda. Co kdybychom si zahráli nějakou hru? Rádi se hádáme, tak co třeba něco s hádankama? Nejprve se rozdělíme do menších skupinek a vybereme si ten nejlepší název charakterizující náš tým. A za nedlouho se Medvědi (pod vedením Borise Nováka), Opice (Pavlinka Šílená), Žloutenky (Matěj Křepelka), Šišáci (Anetka Filáčková), Rychlíci (Nanča Cylková) a Amatéri (Kuba Káfik) rozutekli po kajutách a hledali hádanky. Musí se je naučit nazpaměť a říci zbytku své skupinky, která pak hádá odpověď. Byly to opravdu moc těžké hádanky.

Hodnotila se jak správnost, tak i rychlost. První byly Opice, pak Amatéri a na třetím místě Medvědi.

To už nás za chvíli také moc nebavilo, ale naštěstí jsme byli už na pevnině a mohli jsme si protáhnout trochu svá těla a zahrát si anglický národní sport golf. Soutěžící si nejprve museli vyrobit hůl pro své družstvo. Musela být dostatečně pevná, správně dlouhá a samozřejmě padnout do ruky. V slalomu mezi překážkami byly první Žloutenky, druzí Šišáci, třetí Medvědi. V odpalu na co největší vzdálenost, kde stříleli pouze vedoucí

skupinek, vyhrál nepřekonatelně Boris Novák (Medvědi), druhá byla Pavlínka Šílená (Opice) a třetí Matěj Křepelka (Žloutenky). Poslední disciplínou bylo odpalování přes vyznačené území na co nejméně úhozů. Hůl se předávala mezi soutěžícími jako při slalomu, ale tentokrát to nebylo na rychlost, takže ubylo hádek a napětí. 1. Medvědi, 2. Šišáci. 3. Amatéri.

Vláčkem jsme pokračovali přes evropský kontinent. V jednom z místních lesů nedaleko zastávky jsme si udělali přestávku a umyli svá tělíčka a provětrali si nožičky oblíbenou hrou nazvanou „Rozdupka“. Je to upravená verze hry na schovávanou, jen zajatci musí čekat, dokud je někdo nevysvobodí rozdupnutím uspořádaných klacíků, které slouží jako pikola.

Když už bylo pohybu dost, vymysleli pro nás vedoucí kreativní soutěž. Postavit na zemi podobenky svých vedoucích. Mohlo se použít všechno, co se našlo v okolí jako šišky, listy, kůru, trávu a samozřejmě klacíky. Děti si opravdu vyhrály a vyrobily do detailů i brýle, culíky a tkaničky na botách.

Lišky – kolo

K velkému nadšení všech obyvatel tábora byl budíček v 8:00. Po snídani se hrála etapa, při níž jsme měli za úkol získat 6 ???, které jsme získali pomocí splnění některých úkolů a když se nám to nepovedlo, tak jsme měli nějaký handicap, pak jsme se mohli uzdravit. Kolem oběda jsme šli do vaniček. Po obědě jsme se nudili. Pak byla další etapa, že po táboře byly umístěny šifry. Přestože jsme měli nejtěžší šifru, vyřešili jsme ji jako první. Potom jsme šli na louku hrát frisbee. Dnes večer jsme poprvé stahovali vlajku.

Čtvrtek 2. července 2009

Hmyzáci

Dvacet tisíc liber je veliká částka, takže bylo jasné, že klub lordů v Královské akademii věd vyšle svého zvěda, který nám bude kazit cestu, abychom sázku nevyhráli. A my možná už víme, jak ten člověk vypadá. Nejprve jsme museli vyluštit, co vůbec máme dělat. Byla to zapeklitá morzeova abeceda, ale naštěstí ti zkušenější měli schované ještě z loňského roku dešifrovací pomůcky. Úkolem bylo vypátrat, co všechno měl na sobě, což bylo snadné, protože jeho fotografie byly roztroušené na hrázi. Bohužel jsme ale nezjistili co dál, jelikož jsme se dostali do Suez.

V Suez nás čekalo zakleté území a my museli například zdolat pavučinu u zlého pavouka, který by nás jinak připravil o ruku. U čarodějnice bysme přišli o hlas po nezodpovězení těžké hádanky. Nejzábavnější bylo sojčí hnízdo, které jsme během 3 sekund museli strefit, jinak by střelec oslepl. Jednadvacet, jednadvacet, slepej! Ale naštěstí to Vašek Šílený za stonožky a za čmeláky Kuba Kafka strefili hned na poprvé a nikdo neoslepl. Nejtěžší ovšem byl přechod močálu, kde člověk po jeho dotknutí ochrnul. A tak nezbývalo než vybrat pár dobrovolníků a ty se obětovali a umožnili tak ostatním po svých zádech se dostat za močál. U stonožek na to padla celá půlka družiny! Za splnění úkolů jsme dostali podpisy a nakonec se mohli jít uzdravit ke stromu života, kde všichni bezruký, bezprstí, beznohý atd. byli odčarováni panem černokněžníkem.

Po obědě se všichni vydali do lesa vyzkoušet své střelecké dovednosti, protože nikdy nevíte, kdy je budete potřebovat. Nejprve se házelo na cíl, které se následně trochu ztížilo zavázáním očí, poté se střílelo pozadu a nakonec jsme se museli 3x otočit kolem své osy a snažit se nezasáhnout publikum. To byl především trénink pro ty, co holdují rumu. Další úkol byl spíše týmový. Museli přenést dlouhou kládu přes dané území lesem. A nakonec na klacíku štafetově přenést šišku přes překážky. Všechny disciplíny byly poté vyhodnoceny a dopadly takto:

1. rychlíci
2. opice
3. amatéri

Ještě před setměním jsme museli stihnout odjet do Bombaje, ale bohužel nemohli jsme nikde sehnat lístek. A tak jsme běhali po táboře a zkoušeli rozšifrovat všechny zprávy, kde by se mohl nacházet. Ale pokaždé nás zpráva poslala někam jinam, zase k další šifře. Když už se zdálo všechno marné a nám už síly docházely, lístek jsme přece jenom sehnali a k němu i výtečnou čokoládu. Takže hurá do Bombaje!

Hláška dne: „Tady ten tábor je moc složitéj.“ „A co je tu složité?“ „No třeba čištění zubů je moc složité,“ Eliška Boudová.

Lišky – Šárka Švábová

Po krásném budíčku, který máme všichni tak rádi, jsme si dali tradiční snídali-pečivo s marmeládou. Po té jsme se vypravili pro dříví na dnešní táborák, na která jsme se všichni těšili. Dál byla v plánu další úprava našich tunik-savení. Bohužel se vše nepovedlo tak, jak by mělo, ale nám to nevadilo.

Po obědě skládajícího se z masa, bramborového knedlíku a špenátu jsme „evakuovali“ tábor kvůli blížící se bouřce, která nás nakonec naštěstí minula. Díky tomu jsme mohli hrát stopku, při které jsme sbírali známky schované po lese s co největší hodnotou. Sice jsme to ani jeden oddíl nevyhráli, ale aspoň jsme si zahráli. Ještě před večeří se hráli různé sporty a dokonce jsme si připravili takovou taneční vložku kolem vlajkoklády v podobě let-kiss.

Po večeří jsme si zazpívali u táboráku a podívali se na první dva díly ... v podání Vojty a Jonáše. Pak nás vyhnali spát a tím skončil tento den.

Pátek 3. července 2009

Hmyzáci

Dneska jsme konečně mohli zjistit, jak vypadá ten škoditel. V rychlosti byly dosbírány potřebné informace o jeho vzhledu a podle nich byl tak i vyfešákován jeden z každého týmu a doveden na policejní stanici. Abychom toho lupiče kufrů a škoditele mohli osvobodit, museli jsme složit omluvnou báseň a jít jí odříkat našim kuchařům Ireně a Ivánkovi.

Amatéri:

Byl jsem zloděj veliký,

co krade věci od lidí.

Ted už si to odpustím,

už jím totiž nechci být.

Ty nás očistili a my mohli jít se plavit na lodičkách po Červeném Moři. Nevešli jsme se tam všichni a tak jsme se prostřídávali se sbíráním roští na večerní táborák.

Pan Fogg by chtěl napsat dopis do Anglie, ale nikde nemohl sehnat známky. Poštovní služba vyhlásila stávkou a v záchvatu revoluce rozházela všechny známky po lese. My se teda rozběhli je sbírat, protože nebylo moc času a čím hodnotnější známka, tím lepší. Soutěžili všichni se všema, takže malé nožičky si musely poradit i proti dlouhým nohám takového Fífi či Kuby Hedla. Pokud vám chyběla nějaká známka do sbírky a naopak jste měli od jiných celou řadu, tak se mohlo vyměňovat. Nejdůležitější bylo vlastnit tu s největší hodnotou. Například Paříž 40, Praha nad 30, hodnoty jako 14 nebo 6 nebyly moc dobré. Kšeftování s velkýma se chopili nakonec i naše vedoucí a Denča s Kačkou vyměňovaly hodnotné známky za poskytování služeb, jako mytí ešusu a úklid ve stanech. Co by pro vítězství neudělaly! Na prvním místě se umístily nakonec Stonožky.

Odpolední plavbu nám přerušil hurikán a my se schovali do Kajuty a krátili si dlouhou chvíli zpíváním. Hurikán to byl opravdu krátký a my zanedlouho mohli vyběhnout již na pevninu a zahrát si oblíbené hry jako „Rybičky, rybičky! Rybáři jedou!“ či „Cukr káva“. Večer byl romantický táborák se spoustou písní a samozřejmě scének, které si připravili nejenom děti, ale i vedoucí.

Hláška dne: „Já na fóry neLišky – Kačenka

Po krásném budíčku, který máme všichni tak rádi, jsme si dali tradiční snídali-pečivo s marmeládou. Po té jsme se vypravili pro dříví na dnešní táborák, na která jsme se všichni těšili. Dál byla v plánu další úprava našich tunik-savení. Bohužel se vše nepovedlo tak, jak by mělo, ale nám to nevadilo.

Po obědě skládajícího se z masa, bramborového knedlíku a špenátu jsme „evakuovali“ tábor kvůli blížící se bouřce, která nás nakonec naštěstí minula. Díky tomu jsme mohli hrát stopku, při které jsme sbírali známky schované po lese s co největší hodnotou. Sice jsme to ani jeden oddíl nevyhráli, ale aspoň jsme si zahráli. Ještě před večeří se hráli různé sporty a dokonce jsme si připravili takovou taneční vložku kolem vlajkoklády v podobě let-kiss.

Po večeří jsme si zazpívali u táboráku a podívali se na první dva díly ... v podání Vojty a Jonáše. Pak nás vyhnali spát a tím skončil tento den.

věřím!“ Tomášek Seiler.

Lišky – Kačenka

Po krásném budíčku, který máme všichni tak rádi, jsme si dali tradiční snídali-pečivo s marmeládou. Po té jsme se vypravili pro dříví na dnešní táborák, na která jsme se všichni těšili. Dál byla v plánu další úprava našich tunik-savení. Bohužel se vše nepovedlo tak, jak by mělo, ale nám to nevadilo.

Po obědě skládajícího se z masa, bramborového knedlíku a špenátu jsme „evakuovali“ tábor kvůli blížící se bouřce, která nás nakonec našťěstí minula. Díky tomu jsme mohli hrát stopku, při které jsme sbírali známky schované po lese s co největší hodnotou. Sice jsme to ani jeden oddíl nevyhráli, ale aspoň jsme si zahráli. Ještě před večeří se hráli různé sporty a dokonce jsme si připravili takovou taneční vložku kolem vlajkoklády v podobě let-kiss.

Po večeří jsme si zazpívali u táboráku a podívali se na první dva díly ... v podání Vojty a Jonáše. Pak nás vyhnali spát a tím skončil tento den.

Sobota 4. července 2009

Hmyzáci

Lov motýlů v indické džungli

V indických džunglích poletuje mnoho druhů motýlů, našim dnešním úkolem je bylo pochyťat našimi sítkami na motýly a hlavně se snažit chytit ty nejvzácnější exempláře, za které vám pak v evropských muzeích zaplatí nejvíce peněz. Motýli mají různé barvy a tím nejdražším je samozřejmě hnědásek. Zkuste si takového hnědáka chytit – na kůře stromu je k nerozlišení. Mačetami jsme se prosekávali buší a unikali ze spárů zlého tygra, jedovatého hada a rychlého leoparda. I když jsme před nimi hbitě prchali i tak někteří z nás přišli téměř o celou sbírku motýlů. Nenasytní to byli hlídači džungle!

Některé motýly jsme ale mohli získat od hodných domorodců zpět za správně zodpovězenou hádanku či šifru. Nebyly to, ale vůbec jednoduché hádanky:

Které zvíře pije nejvzácnější tekutinu? (Komár)

Jde panna uličkou, trousí bílou krupičkou, co je to? Dominik Štenberk: Svatba? (pila)

Nakonec ten lov dopadl takto:

1. Opice
2. Medvědi
3. Amatéři

Pan Fogg se dostal do potíží. Chtěl si koupit lístek na vlak do Calcutty, ale neměl žádné peníze. Pan vydřiduch železničář mu nabídl nepříliš výnosný obchod. Jednalo se o prodej zboží z Indie do Evropy. Tu se ukázal jako gentlemanský Ind a poskytl nám 5 dolarů na nákup zboží. Prodej, nákup i plavba do přístavů nebyla vůbec jednoduchá. Nejenom že na nás stále útočily pirátské lodě a okrádaly o zboží, ale i kurz měny a zboží se měnil rychleji než aprílové počasí tady na táboře.

Po úmorné práci se nám ovšem podařilo vydělat neskutečné množství peněz. Z původních 5 dolarů Mravenci vyšplhali až přes 220 a vyhráli tak mezi Hmyzákami. A to i přes menší nedorozumění v jejich řadách.

Bára Polášková: „Jaromíre, proč to trháš mě? Vždyť já jsem taky mravenec!“

Jaromír Řídký: „Aha, ale já nevím, kdo je kdo“

(trhali se fáborky z rukou, jakožto životy lodí či pirátů)

Hláška dne: „Nančo, mám zub – teda spíš už nemám“ Anetka Filáčková (při hře jí vypadl jeden mlíčňák a pyšně ho všem ukazovala.)

Neděle 5. července 2009

Hmyzáci

Nyní cestujeme do Hong Kongu. Cestou nás zastavili místní asiáté, jestli si nezahrajeme s nimi jejich oblíbenou hru – puzzle. Mezi rýžovými poli je rozmístěno spoustu obrázků a my z nich vybereme ty správné a poskládáme z nich obrázek podle předlohy, kterou měl medvídek panda přilepenou na svých zádech. Bylo to velice jednoduché, a i když si pro nás asiáté připravili i falešné obrázky, my jsme se nenechali vůbec zmást a mohli pokračovat ve své výpravě kolem světa.

1. Šišáci,
2. Rychlíci
3. Medvědi

Po obědě všechny skupinky cestovatelů obešel pan Fogg s prosbou. Ztratil mapu světa, a zda bychom mu jí nenakreslili, jelikož on je fyzik a ne zeměpisec. Naštěstí se mezi náma našla řada „Světaznalců“ a během pár hodin se pan Fogg radoval z krásných třech map. Nejdetailnější a nejpřesnější měli Mravenci, jelikož kartografka Anička Tesaříková je velký profesionál. Nejbarevnější a nejpešřejší měly Stonožky pod vedením grafičky Nanči Cylkové.

Večer nás čekalo balení na puťák – opouštíme totiž naši loď a pěšky se musíme prodat Čínou. Balení bylo velice obtížné. I přes veškerou snahu, pečlivost a organizovanost vedoucích se později ovšem ukázalo, že každé 3 dítě si něco zapomnělo... jak se to jen mohlo stát?

Hláška dne: „Co je to hygiena?“ Tomáš Sailer.

(Po večerním nástupu byl vyhlášen rozchod na večerní hygienu)

Pondělí 6. července 2009

Hmyzáci

Hned po zakokrhání kohouta jsme si vzali naše batůžky na záda a vyrazili do nedaleké čínské vesnice Lu Kawec. Naštěstí nejsou tak zaostalí a na jejich náměstíčku se nacházel malý obchůdek, kteří Hmyzáci vzali náletem a vše odkoupili. V nedalekém parku se nacházelo dokonce i hřiště pro místní dětičky. Nechyběly tam prolejšačky, přeskakovačky, houpačky a klouzačka. Po polední přestávce na oběd, který se skládal většinou z místních laskominek, jsme se svezli autobusem a pak už jen kousek pěšky a byli jsme na místě Trnawong.

Trochu nám do toho nepříjemně přšelo a tak se stavba našich chýší trochu opožďovala. Nevalné počasí nás neodradilo od nápadu udělat si táboráček s buřtíky a my se vydali na sběr šišek a chroští. Nejvíce šišek během limitu 3 minut nasbíral Vojta Makovský, hned po něm byl Jaromír Řídký a Boris Novák se stejným počtem šišek a na třetím místě Matěj Křepelka. Největší pochvalu si ovšem zasloužila Pavlínka Šílená, která byla příkladem toho, jak se sbírá roští v lese. Ostatní dětičky totiž vzaly tři klacíky a pádily zpátky k chýším, kdežto Pavlínka měla plnou náruč, až se jí podlamovaly nožky.

K večeri se nejprve podávala polévka, jelikož přšelo, jedla se na verandě a Denča instruktorka ji okénkem nalávala do ešusu. Po skončení deště vedoucí zažehli táborák a Hmyzáci si během pár minutek už pochutnávali na buřtíčkách či opékaném chlebičku.

Hláška dne: David Hromas podává Denče ešus, ona mu do něj dá polévku a ptá se: „Stačí ti jedna?“

David na to: „Ale já nechci přidat, já chci umejt!“

(7. den tábora by si už mohl pamatovat, že ešusy si děti myjí samy)

Lišky – Julie Šertlerová

Ráno bylo strašné, probudili jsme se totiž s tím, že se dnes jde na puťák. Po snídani jsme se začali vypravovat na cestu. Všichni společně jsme pak došli do Lukavce, kde jsme nastoupili a pak jsme se (Sojky a Bobři; Lišky a Medvědi) rozdělili. Šli jsme každý na své tábořiště (Lišky do Mezilesí a Sojky do až moc vzdálené Trnávky). Cesta byla strastiplná a velice dlouhá. Již po cestě většina lidí snědla své zásoby nakoupené v Lukavci. Celosvětová krize již dopadla i na nás. Po 10 km pochodu jsme došli na Trnávku, kde jsme spadli na zem a hromadě umírali. Naštěstí zde byla pumpa s krásně ledovou vodou a lanová lávka přes řeku, což nás dostatečně probralo. Přechod lávky byl opravdu zajímavý, ale nikdo do vody nespádl. Poté jsme si šli hledat tábořiště, které jsme nakonec našli a postavili v něm stany a vykopali díry na ohně. Poněvadž začalo pršet, šli jsme spát, na poměry puťáku docela brzo, v 22:00.

Úterý 7. července 2009

Hmyzáci

Došla nám voda! Ajajaj, proto jsme se štafetovým během museli pro ni dostat. Hodnotila se rychlost a množství ztracené vody v ešuse.

Rychlost:

1. Mravenci

2. Čmeláci

3. Stonožky

Voda

1. Stonožky

2. Čmeláci

3. Mravenci

Po odběhnutí si nás naše nejoblíbenější vedoucí Kačka zavolala a dala nám něco do ruky a zašeptala do ucha: „Večer se tu u nás stavila moje sestra čarodějnice a každému přinesla kouzelný kamínek, ten si teď schovej a nikomu ho neukazuj, až přijde čas, dozvíš se, co s ním dál.“ Každý si hned kamínek schoval a mezi dětma vyrůstalo napětí a zvědavost. Co se bude dít? Andulka si ho hned zamotala do rukávu, až jí vylezlo druhé rameno. „Já musím mít takhle ruku.“ „A proč?“ ptala se jí vedoucí Terka. „Protože mám tajemství.“

Aby nám pan kuchař Jindra (Jindra je kuchař, štípač dříví, řidič, třidič odpadků, zahradník, opravovač a vůbec muž mnoha řemesel, Ferda Mravenec by záviděl) mohl uvařit jeho světoznámé borůvkové knedlíky, vydali jsme se všichni se svými ešusy do lesa. Všichni poctivě sbírali a ani neochutnávali. Asi za to mohla soutěž o Borůvkového krále a královnu. Tím se stal Matěj Křepelka a Pavlínka Šílená. Borůvkovým princem a princeznou byli Kuba Veselý a Anička Tesaříková.

Po obědě se všichni nedočkavci konečně dozvěděli, jak je to s těmi kouzelnými kameny. Každému byl určen symbol s jinou čarovnou mocí. Museli jsme se podle barvy kamínků najít navzájem a spojit tak naše kameny dohromady a vytvořit tak skupinku mágů začátečníků. Kdo měl symbol pentagramu, stal se hlavním mágem té skupinky.

A co jako správné čarodějové a mágové potřebujeme? No přece koště na létání! Vedoucí nám trochu pomáhali a za chvíli už jsme lítali po okolí. Nejvíce to slušelo čarodějnici Elišce, která se na sebe nemohla vynadávat v zrcadle.

Po obědě byly pro nás připraveny Čarokuly. Museli jsme v těch našich skupinkách třeba vymyslet co nejkrásnější a nejdelší pohádku ze slov začínajících na písmeno P nebo postavit domeček pro Malou čarodějnici a jejího havrana, nebo přinést určené rostliny z lesa.

Zde jsou disciplíny a vítězové (vedoucí skupinky):

Přinést co nejdelší klacek – zelení (Boris Novák)

Sepsat co nejvíce večerníčků – červený (Vašek Šílený)

Omalování kamene – bílí (Nanča Cylková)

Pohádka od P – modří (Pavlínka Šílená)

Domeček pro čarodějnici – modrý

Slova z tabulky (najít jich co nejvíce) – žlutí (Aneta Filáčková) – (jako jediní tento úkol splnili)

Rostliny – žlutí a modří (obě stejně po 7 správných)

Uhodnout věk, velikost bot a délku vlasů vedoucích – žlutí – (jako jediní splnili)

Vytvořit co nejdelší řetěz z listů – modří

Básnička oslavující vedoucí – zelení

Žlutí:

Piráti se plavili po poli, pak potkali polní policajty. Prali se, pili pivo, až potkali policejní psi.

Modří:

Pavlína půjčila Petře panenku, Pepina přinesla plenu a Pavla překrásné pyžamo. Petra položila panenku na postel a Pepa pomáhal péct perníčky. Pavla si přála panenku popelku, prasátko na peníze, pestrého ptáka a píseň na papírku. Paní polívková pila pivo.

Zelení:

Míša to je hvězda, která se ti nezdá, dělá pudink strakatý, jdi do Denči taky ty. Vanilka a čokoláda jenom tohle Pája ráda. Káča brýle nasadí, do pohody naladí. Nevylézej Jonáši, Verča dělá velké vlnobití. Terka stojí u plotu, potřebuje novou botu.

Večer na nás v lese čekala čarodějnice. Nikdo z nás se ani trochu nebál a to jsme šli v temném lese po cestičce osvětlené jen svíčkami. Čarodějnice nás přivítala ve škole čar a kouzel oficiální certifikátem a každému rozdala bílé plátno na výrobu šátků pro správné čaroděje a čarodějnice.

Hlášky dne: Večer při čtení pohádek:

Pája instruktorka se ptá v jednom z klučičích stanů: „A pohádku chcete?“ Matěj Křepelka jí na to odpověděl. „No já bych chtěl, ale Boris už nechce.“

Jonáš – To můj děda pracoval v dolech a neslyšel určitě frekvence, když byl večer na louce, tak ty cikády neslyšel, jak cvrklíkají.

Nanča – Jonáši, to bys taky potřeboval, když řveme.

Lišky – Šárka Špotová

Dnes ráno se každý vzbudil, kdy chtěl, jelikož na puťáku našťestí není žádný budíček. Takže když jsme se všichni sešli, vedoucí nám dali k snídani rohlíky a tavený sýr s tím, že bychom se měli pomalu připravovat na vaření oběda. Nejdříve jsme nikde nemohli najít suché dřevo, protože v noci pršelo, a proto nám dost dlouhou dobu trvalo zapálit ohně. Ale nakonec se to s trochou štěstí všem povedlo. K obědu se vařil buřtguláš, jako každý rok. Po poledním klidu jsme se odebrali do lesa na borůvky, ale když se přehnal přehánka, měli jsme sbírat na jiné místo, kde bylo mnohem víc borůvek a větší. Když už každý z nás měl aspoň trochu zaplněný ešus, vrátili jsme se do tábořiště a smíchali borůvky s mlékem a cukrem. Večer jsme hráli u ohně hry jako: co si vzít s sebou na opuštěný ostrov, dámy a pány, ... do té doby, než nám vedoucí oznámili, že musíme pomoci Willimu Fogovi zachránit princeznu ze zajetí. Po hře jsme se rozešli do stanů, kde jsme si povídali. Pak už každý zalezl do svého spacáku a spal.

Pátek 9. července 2009

Hmyzáci

Dneska byl konečně krásný sluníčkový den. Hned jsme se po malých skupinkách vrhli na batikování šátků, co jsme dostali od čarodějnice. Další skupinka byla ve škole na hodině práce s buzolou a hledání azimutu a zbytek závodil s vyrobenými košťaty.

Každý hmyzák dostal svůj šátek, který si pak podle své nálady mohl obarvit spolu s Míšou Vlkovou. Někteří batikovali s pomocí provázků a omotali je okolo svých šátků do různých cípků a koleček a pevně utáhli. Jiní pak zvolili „sypací“ batiku, kdy se sypou různé barvy na plochu šátku a ten se pak poskládá, či zmuchlá. Výsledné produkty, na které jsme si museli pár dní počkat, stály za to. Pak jsme vypadali jako opravdový barevný hmyz, jakého je na loukách vidět spousta.

Ona taková práce s buzolou není vůbec jednoduchá, ale našťestí všichni hmyzáci se ukázali jako velmi chytrí a nadaní a za chvíli ve dvojicích už pobíhali po lese a hledali symboly na stromech, ke kterým je vždy poslal určitý azimut. Například 120 ° 31 kroků nebo 55 ° 10 kroků. Téměř všichni našli kouzelné symboly správně a splnili tak první hodinu ve škole Čar a kouzel na jedničku.

K večeru jsme si zabalili svých pár švestek, jak se říká po česku, a vyrazili stejnou trasou do tábora, kde nás již čekali s dobrou večeří a naše měkoučké postýlky.

Hláška dne: Bára Polášková se točí pořád dokola kolem své osy s buzolou na dlani a křičí u toho „Já to tam pořád nemůžu dát“ (Střelku do políčka)

Lišky - kolektivní práce

Dnes jsme byli pořád na puťáku. Ráno jsme vstali a nasnídali se. A pak jenom příkládali, hráli jsme i hry. A když odpoledne malí děti odešli, tak jsme se přestěhovali a šli se koupat. Jenže jsme museli potom vylézt, Když jsme vylezli a usušili se, tak jsme se tam lochtali a hráli jsme si šiškovou válku. Večer jsme měli táborák. A po táboráku jsme šli spát.

Pátek 10. července 2009

Hmyzáci

Hned po snídani jsme se s nadšením pustili do rozbalování nabitikovaných šátků plní očekávání, jak naše dílo dopadlo. Byla to radost pohledět na těch 30 krásných barevných šátků pověšených mezi stromama na hrázi.

Také náš čekala velká očista, která je velice neoblíbená hlavně mezi klukama. Protože nebylo teplo, tak se šli po koupání sušit svá těla do Malíkárně, kde je kromě tepla čekaly různé aktivity, jako navlékání korálků či malování.

Po obědě si pro nás pan Fogg připravil tentokrát nenáročnou – teda jak pro koho – práci. Z hlíny jsme vyráběli medailonky, které se pak odlévaly sádrou. Děti byly velice brzo hotové, zato vedoucí strávili po odchodu ratolestí ještě značný čas upravováním a spravováním všech výrobků.

Naše cesta dostavíkem a železnicí do Yokohamy probíhala klidně. Jenom Adam Hromas si smočil svojí botičku v místním močálu a musel se jít převléci do tábora. Měli jsme slíbenou hru s oddíly velkých dětí a čekání jsme si krátili tréninkem plížení. Jeden oddíl hlídal stromy, na kterých byli navázané fáborčky. Zbytek se postupně snažil fáborčky ukořistit, aniž by ho slepý hlídač chytil. Ne všem se ovšem dařilo být potichu a plně soustředění. Ono to totiž není tak jednoduché sjednat mezi 32 dětma úplné ticho a hlídači to tak neměli vůbec jednoduché s tím vším ráumusem, co se ozýval ze všech stran.

Velké oddíly byly na nás již připravené a my tak mohli začít hrát na pašeráky. Firma Mattel totiž zkrachovala a v zuřivosti rozpúlila celou sérii medvídků. Naším úkolem bylo přinést přes hlídané území co nejvíce půlek a ty medvídky spojit tak, aby ladili k sobě barevně. Ale i dvojbarevný medvídek byl za pár bodů. Nejprve běhali pro medvídky Hmyzáci a velké děti si hlídali území. Po odstartování vznikl neskutečný boj a hluk. Vedoucí museli hru předčasně ukončit, jinak by vznikla spousta úrazů. Oni totiž velký byli v nevýhodě, protože jich bylo o polovinu méně a po chvíli bylo vidět, jak se schovávají strachy před Hmyzáky za stromy. Teď se strany otočily a Broučci střežili území a velcí lovíli medvídky. Jejeje, myslím, že velcí už s malými dětmi nebudou žádné hry chtít hrát. Když se totiž rozhodne pět malých broučků vrhnout se na jinak vysokého a udatného Kubu Hedla, který se jen prstíkem natáhl pro medvídku lákavě ležícího na zemi ... no řeknu jen toto: běhal po lese, co mu síly stačily, a křičel: „Pomoc, už mě nechte“. Takže si čtenáři dokáží představit, jak hra nakonec dopadla.

Večer se hrály jen uklidňující a nenáročné hry na louce jako je „Cukr káva“ nebo „Rybičky“

Lišky – Kačka Veselá

Dnes jsme se probudili s pocitem, že už odcházíme. Ostatní oddíly byly v táboře a čekaly na nás, kteří jsme si odhlasovali, že na puťáku zůstaneme o den dýl. Vylezli jsme ze spacáků a nasnídali se. Vzbudili jsme ty největší spáče, kteří se ještě váleli ve stanech a zabalili si. Pak, i když velmi neochotně, jsme se vydali na cestu, která probíhala pomalu. Sluníčko d nás pražilo a nám se šlo hůř a hůř. Přesto jsme okolo páté hodiny dorazili do tábora. Tam nám ohřáli v kuchyni jídlo, co bylo z obědu. Potom už nás čekaly jen vaničky. Spláchli jsme ze sebe špínu a bylo nám dobře. Zbytek dne jsme odpočívali a těšili se na zítřek. Večer jsme šli spát a zádly se nám krásné sny.

Sobota 11. července 2009

Hmyzáci

Cestu do Yokohamy jsme si krátili tréninkem našich tábornických znalostí a dovedností. Zítřka nás totiž čekal tradiční Memoriál Petra Bucka, Petra Bakaláře a Ondřeje Švarce, který se běhá na počest kamarádů, kteří tragicky zemřeli. Každý správný cestovatel musí umět totiž mapové značky, uzle, divy světa, nejdůležitější rostliny a stromy, morseovku, jak si postavit stan a samozřejmě první pomoc. Hmyzáci chodili po dvojicích či skupinkách a na jednotlivých stanovištích u svých vedoucích se buď učili, nebo jen oprašovali z loňska své znalosti.

Neříkají vám nic Japonské Alpy? Většinu Evropanů a nám donedávna také ne, ale Japonci, jak jsme se v Yokohamě dozvěděli, jsou náruživí lyžaři. Nejznámějším střediskem je Hakuba, kam jsme se vypravili i my s panem Foggem. Na každé družstvo byly přiděleny jedny starodávné lyže. Malé děti – tudíž Hmyzáci – dostali

jen jedno prkno, takový předchůdce snowboardu. Jel se obří slalom. Bylo to velice namáhavé a všichni se zapotili. Samozřejmě rozhodoval čas. Nejrychlejší nakonec byla Čmeláčí skupinka č. 1.

Večer byla oslava dnešního dne a všech vítězství zpěvem u ohně. Všichni už znali alespoň polovinu táborových písniček a tak nás bylo slyšet až do sousední vesnice.

Hláška dne: Míša vedoucí ukazuje na javor a ptá se Elišky Boudové: „Jak se jmenuje ten strom, který má nosy?“ Eliška bez váhání odpoví „Nosník!“

Míša to tentokrát zkouší na Tomáška Seilera: „No a ten strom, který má žaludy se jmenuje?“ Tomášek na to „Žaludník !?“

Lišky – kolektivní Liška

Sobotní ráno bylo poměrně chladné a nikomu se nechtělo vylézat ze zahřátého spacáku. Po snídani jsme museli škrábat brambory a měli jsme službu v kuchyni. Jakmile jsme umyli nádobí, šli jsme na dřevo. K obědu byla bramborová kaše a rybí filé. Z poledního odpočinku nás vytrhl poplach a následně jsme si v lese zalyžovali, jak je známo po lyžování má člověk hlad a tak byla svačina. Před večerním táborákem jsme si zahráli aktivity a jako ukolébavku jsme dostali Kulichovo ohnivé vystoupení.

Neděle 12. července 2009

Hmyzáci

Tak dneska už to bude naostro. Běh Memoriálu aneb „Co nemáš v hlavě, musíš naběhnout v nohách“. Soutěžící před startem nejprve nakreslili vzducholod' a pak již po dvojicích vybíhali na první stanoviště – stavba stanu, pak na další a další a další... až do cíle, kde se jim započítá čas běhu a k tomu připočtou trestné minuty za špatné odpovědi. Po dětech běhají i vedoucí, kteří jsou daleko více soutěživí, než některé děti.

V odpoledních hodinách si po jednotlivých skupinkách zavolal k sobě pan učitel Lostmozek do školy Čar a kouzel. Tentokrát si chtěl vyzkoušet jejich paměť. Děti musely oběhnout okruh, na kterém bylo 10 obrázků a ty si důkladně zapamatovat. Nejenom že je musely správně pak vyjmenovat, ale ke každému obrázku byla i zapeklitá otázka. Například: Na jakou stranu měl slon chobot? Měl Hroch ocásek? Kolik vlasů měl Rákosníček apod.

Z 20 možných bodů nejvíce získal Kuba Kářík, který se tak se svými 19 body umístil na prvním místě mezi všema Hmyzákami. Na druhém byli Kuba Veselý a Anička Tesaříková (17 bodů) a na třetím Pavlínka Šílená, Bára Polášková a Eliška Boudová (16 bodů). No nejsou to chytré děti?

Dnešními večerními oblíbenými hrami se staly „Trojnožka“ a „Praskání Bublínek“. Trojnožka spočívá v tom, že se utvoří kruh a všichni se drží za ruce. Uprostřed kruhu je postavená pyramida ze tří klacků a jeden druhého se snaží silou svého souseda strčit tak, aby shodil (jakoukoliv částí těla) trojnožku. Prohrává ten, kdo jí shodí samozřejmě. Ve vzduchu pak lítají nohy, zadky a je větší zábava se na hru samotnou dívat než jí provozovat. Praskání bublinek funguje jako všemi známý „Mrazík“. Jeden je praskač bublinek, druhý je nafukovač bublinek a ostatní jsou bublinky. Prasknuté bublinky leží na zemi, dokud je nafukovač nenafoúkne. Hra končí když praskač práskne nafukovače. Jednoduché ne?

Lišky – Šárka Špotová

Dnes nás jako obvykle vzbudil zvuk trubky troubící budíček. Při ranním nástupu jsme se dozvěděli, že dnes dopoledne se poběží memoriál. Ještě před startem jsme dostali a úkol nakreslit vzducholod'. Někteří předvedli vskutku originální nápady. Po vyběhnutí ze startu jsme (jako každý rok) museli postavit a složit stan za co nejkratší čas. Dále nás čekali divy světa, uzle, mapové značky, azimut, kytky, morseovka, kimovka a na konec zdravotvěda. Odpoledne šel náš oddíl na lodičky a poté do vaniček. Po večeri si všechny velké oddíly zahrály soft. I když moje družstvo prohrálo o polovinu bodů, všichni si to užili. Za zvuku večerky jsme usnuli.

Pondělí 13. července 2009

Hmyzáci

Místo troubení trubky mě dneska probudil divný stín vznášející se nad mým stanem, které bylo doprovázené divným třepotáním křídel. To bude nějaký pták, myslel jsem si, ale na ptáka je to trochu veliké? Co to tak může být? No raději nebudu vylézat ze stanu a počkám si do budíčku na ostatní. Po snídani jsem se

teprve dozvěděl, co to bylo. Nad naším táborem okolo půl sedmé přeletěl drak Šmak a zanechal nám první indicii k jeho pokladu!

Zabalil jsem si teda podle instrukcí svých vedoucích věci do batůžku: láhev s pitím, pláštěnku, přidělenou svačinku na cestu a mikinu. Co teď? Jo vlastně se musíme jít nastříkat proti klíšťatům. Jeee zapomněl jsem čepici na hlavu, tak musím pro ní ještě rychle běžet do stanu a doběhnout ostatní, kteří už vyrážejí. Jsem v té nejmladší skupince, tzn., že v naší skupince jsou ti nejmenší děti ze všech a na starosti nás má vedoucí Káča, instruktorka Pája a naše dvě táborové zdravotnice Terka a Petra. To se máme, protože když se nám cestou něco stane, tak nás hned ošetří a to je dobře.

Cesta probíhá v celku rychle, až jsem se bál, jestli to budu vůbec zvládat, to víte, jsem tu první rok na táboře. Ale děláme často přestávky a také hodně luštíme. Teda já moc ne, protože nevím, jak se to dělá, ale naše zdravotnice Terka se toho vždycky ujme a ostatní nahlížejí, radí a pomáhají. Máme s sebou také mapu, na které vidíme, kde je další stanoviště s šifrou. Už abychom tam byli. Jsme zvědaví co bude ten poklad. Sluníčko nepříjemně praží a tak jsem rád, že si oběd dáme ve stínu v lese. Vedoucí nám mažou chleba paštikou či sýrem. Bohužel zapomněli nožičky a tak si půjčují od Adama Hromase a Elišky Boudové, které se to ovšem nelíbí. „To jsem nevěděla, že tu budu nůž půjčovat všem!“ Terka nakonec vymyslela i taktiku, jak namazat chleba bez nože a to tak že půlku paštiky vydloubne chlebem a pak tím umělohmotným víčkem jí rozmaže. No není šikovná? No moc ne, protože to víčko je stále přidělané na paštice a ta druhá půlka paštiky, co zbyla ve vnitř jí z toho vypadla při tom mazání! V lese bylo moc hezky, vedoucí Kačka vyhlásila hru, kdo uhodne ptáka, co tu tak zpívá, dostane bonbon. Bylo to těžké a my místo poslouchání jen rychle řvali jména ptáků, co známe. Načež Kačka povídá, že jsme přece na „Kamenném vrchu“, tak co to tak může být za ptáka? Soutěž vyhrála zdravotnice Petra, protože uhodla, že to je pták Kameňák. Ta se má, taky bych chtěl dostat maršmelouna.

Už se blížíme ke konci. Na všechny dopadá únava, ale zase nás to táhne k pokladu, protože zatím to vypadá, že jsme druzí! Už nám zbývá poslední šifra u krmelce v lese. K němu cestou jdeme kolem pole, ve kterém jsou viditelné dračí stopy. Vedoucí volají „Pojďte rychle, to musí být tady, cítíte tu síru? Určitě je to tady“. Jenže když jsme asi po půl hodině v tom lese žádný krmelec nenašli, zjistili vedoucí, že to asi bude špatný les. Tak jsme si to zkrátili přes pole k tomu správnému, ale bohužel jsme tak ztratili naši druhou pozici a skončili tak pátý ze sedmi. Všechny oddíly velkých nás předběhly. U krmelce jsme nastavili na buzolu správný azimut a krokovali 86 kroků. Poklad jsme hledali a hledali a nakonec našli zahrabaný u stromu. Mňam, to bylo bonbonů! Hned jsme si je všechny rozdělili a s plnou pusou se vydali zpátky do tábora.

Hlášky dne:

Koupání u černého rybníka:

Natka: „Jirka mě viděl nahou!“

Lucka: „Jako úplně?“

Natka: „Jo, bylo to příšerný“

Lucka: „Není to nějaký to romantický přitahování?“

Děti: „My máme hlad“

Jindra: „Tak si běžte ulovit srnku“

Dominik: „Běží do lesa s bojovým křikem – „Aaaaaaa“

Lišky – Gpgo (Kdo je to GOGO? Všichni jsme Gogo!)

Dnes nás vzbudili o půlnoci! Měli jsme si vzít šátky. Pak jsme si zavázali oči a nastoupili do auta. Odvezli nás do lesa a měli jsme se vrátit zpátky. Pak jsme šli spát. Ráno, když zatroubily, tak jsme si šli zacvičit na louku. Pak jsme běželi s kartáčky k potoku a vyčistili jsme si zuby. Pak jsme si hráli a byla snídaně a oběd. Po odpoledním klidu jsme stavě vor!!! Ten měl být do 18:00. Pak jsme měli přeplout na voru rybník, ale počasí nám nepřálo, tak jsme šli nacvičovat na Benovu oslavu. Šlo nám to!!! Pak jsme stáhli vlajku a šli jsme spát.

Úterý 14. července 2009

Hmyzáci

Hned po ránu, dokud není takové teplo, se běžel tradiční Hančín Běh. Ze všech Hmyzáků doběhl nejrychleji Vojta Makovec, který zdolal i většinu velkých dětí. Protože běh byl náročný a všichni se zapotili, šli jsme si smočít svých sto nohou, křídla a tykadla do potoka v lese. Někteří předváděli své inženýrské schopnosti při stavění hrází z kamenů a dalších přírodních materiálů, jiní se jenom tak čvachtali, či řešili různé dětské starosti. Po skupinkách si nás zavolali do školy čar a kouzel a my tentokrát museli najít v lese schované ingredience, které byli napsané na papírkách a schované ve vajíčkách. Byli tam například: 3 vlasy, borůvkové listy, 10 jehličí, borová šiška, lusk atd. Tyto ingredience jsme si sepsali do notýsku a poté museli i v lese nebo na louce sesbírat do ešusu. Z toho se totiž později uvaří kouzelný lektvar!

Po obědě, teda spíš po svačině, jsme si museli schovat a vypláchnout kelímek od jogurtu. Všichni se ustavičně ptali: a proč? A na co? Bude se hrát vodní souboj! Každé družstvo dostalo utěrku, ta musela být po celou dobu hry volně a vidět. Ostatní z druhých družstev se snažili soupeřovu utěrku postříkat vodou z potoka. Nejlepší taktikou bylo s utěrkou pobíhat po území a mávat s ní rychle nad hlavou. Bitka to byla veselá a opravdu mokrá. Vyhráli Čmeláci s váhou své mokré utěrky 105g.

Naše loď se houpá, večeri jíme čínskýma hůlkama. Je to moc těžké, jídlo doslova lítá po palubě a ke všemu je náš kapitán pěkně rozmazlený a chce být nakrmen! A tak se týmy připravují na startu, jídlo berou do hůlek a po prknech utíkají ke svému kapitánovi, který má zavážené oči a snaží se ho nakrmit. Mezi lahůdkami připravené k večeri se nachází třeba kus sýru, tatranky, cibule, jablka či mrkve. Mravenci zvládli nakrmit svého kapitána jako první už za 6:16 minut.

Večer nás čekala ještě létací lekce na koštěti, což každá správná čarodějnice musí přece ovládat. Ale aby to bylo spravedlivé samozřejmě si zalítali i naši chlapci. Poté zmožení jsme se všichni, včetně vedoucích, jen svalili do spacáků a usnuli, než by Harry stihl zamávat kouzelnou hůlkou!

Středa 15. července 2009

Hmyzáci

Náš závod okolo světa se chýlí ke konci. Už zbývá jen přeplout oceán a dostat se do Anglie. Vyskytly se jisté problémy, jak tomu tak bývá, týkající se naší lodí. A tak nezbývalo než si postavit vlastní. Protože jsme ale děti malinkatý, nechali jsme stavbu voru na zkušenějších a to na Jonášovi a Jindrovi. My si zatím se slečnami vedoucími hráli v lese různé hry a podporovali naše stavitele psychicky a našimi nápady na projekt práce. Všichni se dali do práce a za chvíli už jsme měli několik povedených maleb různých vorů. Tak uvidíme, co si z toho stavitelé vyberou.

Nejprve jsme si samozřejmě museli zahrát naši oblíbenou rozdupku, která se opět neobešla bez vtipných situací. Kdy například zapikávající křičí: „Deset dvacet Filip“, ale co to? On běží dál a rozdupává rozdupku. Zapykávač se rozčiluje „Ale já jsem tě zapikal!“ Načež „Filip“ odvěti „Ale já jsem Adam“. Vzhledem k tomu, že se blíží konec tábora, tak jsme jméno zapikávače nechali v tajnosti.

Dále jsme stavěli v malých skupinkách či dvojicích pyramidy ze šišek. Největší postavili ve stanoveném limitu Pavlínka Šílená a její skupinka. Na druhém místě byl Michal Vestfál a spol. a na třetím Natálka Holubová a spol.

Po obědě se všichni vydali opět do čarodějné školy. Tentokrát byla hodina zaklínadel. V území se děti rozmístily do štafety a navzájem si předávaly zaklínadla, která byla rozmístěna v čarodějnickém území, do kterého mohl vstoupit jen jeden ze skupiny. Ten proto musel zaklínadlo naučit dalšího, ten utíkal ke svému sousedovi a takto to postupovalo až k zapisovateli, který všechna zaklínadla sepsal na pergament. Všechny skupinky nakonec měly zaklínadla jakžtakž správně. Ty drobné nepřesnosti se hned opravily, aby náhodou někoho omylem neproměnili v ropuchu či dokonce v šneka, to by bylo strašné!

Za tmy, v čase kdy děti už se těší do postele, se z lesa ozývaly čarovné zvuky flétny. Děti se po skupinkách držíce se strachy za ruce vydaly za tóny, a co nenašly v hlubokém temném lese! Strašně škaredá bradavičnatá čarodějnice seděla obklopena svíčkami se svými dvěma skřítky na mýtince. Hned po našich Hmyzácích

vyžadovala chrchlavým hlasem čarodějný lektvar, pochválila jejich výsledky v čarodějně škole a pogratalovala k získání titulu čarodějky nebo čaroděje. Každému pak na krk dala panenku Woo-doo.

Hlášky dne:

Anetka Filáčková: „Ale Báro ty ty šišky bereš z té pyramidy! Musíš je brát z lesa!

(při stavbě pyramid ze šišek)

Dominik Štenberg: „Katko, já tu mám velkou díru v prstě a bolí to!“ „Fuuuuuuuuu. Už je to dobré?“ „Jo“ a vesele odskotačí.

Čtvrtek 16. července 2009

Hmyzáci

Tak už je to tady! Všechny táborové družiny přinesly své vory k vodě a zástupci družin si chystají plavky, vesla a vesty. Za všechny Hmyzáky tento úkol byl přidělen statečnému a zdatnému Borisovi Novákovi. Závodníci se usazují na vory a za bouřlivého skandování ozývajících se z druhého konce rybníka, kde na ně již čekají kolegové z oddílů, fotografové, kameraman a hlavně zástupci Královské Akademie Věd. Tak kdo vyhraje tento velký závod!

Byl to krutý závod, dokonce jeden vor hned po startu nevydržel a jeho závodník se i přes boj ocitl ve vodě a sebe a svůj vor musel doplavít do cíle. Mořeplavci se blížili do cíle, napětí i síla povzbuzování sílila. Boris doplouvá do cíle jako úplně první ze všech oddílů! Hmyzáci porazili celý tábor! Z Borise se stává rázem hrdina dne a je hned zahlcen poplácáváním po zádech, objetích a polibky fanynek.

Oslava Benových narozenin

Po obědě se konala tradiční táborová oslava, která se pořádá na oslavu zakladatele našeho oddílu Josefa Bena Odehnala. Oddíly za pomoci vedoucích si připravily tématické scénky, jež byly prokládány zpěvem oblíbených táborových písní doprovázený zvukem kytary. Na závěr se rozdělovaly zákusky a bouchalo šampanské.

Pátek 17. července 2009

Hmyzáci

Jako každý rok, se v pátek před odjezdem hraje Vlajka, takže i letos jsme si jí nenechali ujít. Odpoledne nám velký holky pomohli zabalit. Bylo to opravdu napínavé, protože začalo pěkně pršet, takže naše balící hra se musela přesunout z prostoru před stany dovnitř do stanů.

Večer nás čekal poslední letošní táborák a pak už jsme usínali se smíšenými pocity. Někteří z nás se těšili domů a jiní byli lítostiví, že už tábor končí.

Sobota 18. července 2009

Tak ahoj za rok!